

ning at støtte Regeringen, og det vil igen sige, saa længe den holder sig, som jeg begyndte med at sige, indenfor den Linie, som altid tidligere har været fælles for den og andre Venstremænd.

Ellinger: Jeg har en Række Bemærkninger at gøre til de Udtalelser, de forskellige ærede Ministre ere fremkomne med i Anledning af, hvad jeg udtalte forrige Gang, jeg havde Ordet, og da mit Mellemværende med den ærede Kultusminister er mest omfattende, skal jeg tillade mig at begynde med denne Minister.

Der er jo væsentlig fire Sager, som Ministeren har udtalt sig om. Den første er Besættelsen af Præsteembedet i Ollerup. Det ærede Medlem for Nyborg (Jensen-Toustrup) har fuldstændig Ret deri, at Skavanken ligger i, at man uden at have nogen Lønningslov med Stigning af Gagen i Forhold til Alderen har indført denne Ordning med Menighedsraad. Imidlertid maa det jo fastholdes, at Ministeriet ifølge Loven kun har Ret til at spørge disse Menighedsraad, men at det jo ikke har nogen Forpligtelse og ogsaa kan gøre det i hvad Form, det vil. Det ærede Medlem for Nykøbing paa Falster (K. Bjerre), der var inde paa denne Sag foruden paa en Omtale af Stiftsmidlerne, sagde, at i dette Tilfælde var alt i Orden, fordi Menighedens Ønske var blevet opfyldt; men det er jo paa ingen Maade det eneste, det gælder om at tage Sigte paa, og man har jo, hvad sikkert det ærede Medlem ved, Eksempler paa, at en Menighed til en Tid ønsker en Præst og er meget ivrig efter at faa ham og nogle Aar efter, at den har faaet ham, fortryder det. Derved, at Ministeriet ikke er forpligtet til, men kun har Ret til at høre Menigheden, har Ministeriet det i sin Haand, at Embedet kan besættes med Hensyntagen til alle Sider. Er dette nu sket her? Ministeriet har selv fastsat nogle Regler, som det følger, og ved en lille Ventil har det holdt sig Muligheden aaben for at gaa bort fra Anciennetetsreglerne. Nu gør Ministeren gældende, at der er ikke noget forfærdeligt i, at man sætter Anciennetetshensynet til Side og lader en yngre springe en hel Del ældre forbi. Ja, der er sikkert ingen, og jeg sidst af alle, der vil holde paa, at Ancienneteten skal være det ene bestemmende. Men er det alene Ancienneteten, det her er galt fat med? Ministeren gaar i sin Imødegaelse af, hvad jeg har fremført, ganske uden om den anden og meget væsentlige Mangel, der er hos den paa-

gældende. Ministeren nævnte den overhovedet ikke; naa, jeg skal heller ikke drage den stærkere frem end strengt nødvendigt, men Ministeren kan ikke argumentere, som om den ikke var til Stede. Der er ingen, der vil rejse Indvending mod, at et Embede gives til en yngre, dygtig og begavet Mand, et Embede, som ordinært først en noget ældre kan faa, men det er der i dette Tilfælde jo ikke Tale om. Ministeren siger, at den paagældende mangler kun 3 Aar i at have den samme Alder, som den yngste af dem, der ellers var kvalificeret til Arbejdet. Men naar Manden har faaet Embedet mod at betale 6,000 Kr. til Stiftsmidlerne, saa er det noget, man har ment at kunne fordre, fordi han i dobbelt Henseende var ukvalificeret til at faa det. Det er det ene Punkt. Det andet og det, der har vakt den største Indignation, er dette, at man har opslaaet Embedet ledigt og indbyder til at søge konkurrere, om man vil, og saa laver man i Stilhed Embedet om for at kunne forsvare, at en inkompetent faar det. Det er denne Fremgangsmaade, som jeg finder ganske utilstødelig, og det er ikke langt fra, at Ministeriet derved forlokker den begunstigede Ansøger til Embedskøb. Man bryder sig ikke i mindste Maade om den Kreds af Mænd, der har søgt Embedet, og som er baade ældre og dygtigere, den skyder man til Side. Her kunde jeg have Lyst til at spørge Ministeren, hvad han vilde have gjort, hvis den, der havde faaet Embedet, havde sagt: nej, jeg kan ikke gaa ind paa disse Betingelser med de 6,000 Kr. Han kunde have fremført den Betragtning, at Embedet vilde saa blive for daarligt lønnet, eller han kunde sige: nej, jeg vil ikke indlade mig paa saadanne private Forhandlinger med Ministeriet om Embedet, det kan jeg ikke af Hensyn til de andre, der have søgt Embedet. Ministeren mener, at man har maattet vise Sognet det Hensyn at give det en Mand, som passer derfor; ja, men hvis det Hensyn er saa stort, at Ministeriet har ment det berettiget at bære sig ad paa denne hidtil uhorste Maade, for den er uhørt, vilde saa Ministeren lade det staa paa, om Manden vil betale 6,000 Kr. til Stiftsmidlerne eller ikke?

Ministeren gør gældende, at han i sin Fremfærd har haft Støtte hos Provst og Biskop. Efter Ministerens Udtalelser forekommer det mig, at denne Støtte har været noget begrænset. Hvorledes dette Forhold nu er, ved jeg ikke bestemt; det er noget usikkert efter Ministerens Ud-